

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1657

§. 257. Pater in manus tuas commendo spiritum meum. v. 46.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

Domine clama ne cesses annuntia mihi scelera mea. Audiet peccator uti Lazarus audiuit, si tu clamare non cessaueris.

§. 257. *Pater in manus tuas commendo spiritum meum. v. 46.*

Animam curare eiusque salutem noctu & interdiu querere debemus, & eam non negligere, cum ipsum corporis esse & operari in anima consistat, eademque anima corpus omni sensuum officio destituat, si ipsa a corpore recedat: ideo curam habuit de anima Christus, uti homo, ut commendaret eam Deo Patri, maxime in extremis, & per hoc ostendit se ut verum hominem mori, nec tamen solum hominem, sed ut Deum & hominem, in vnus personæ subsistentia & sic nobis modum relinqueret, quomodo nos debeamus gerere, si quando illud timendum mortis iter nobis calcandum sit: nec alio auxilio aut solatio instructi simus, nisi ut pretiosam & Christi sanguine emptam animam, summo cum ardore animi, Omnipotenti Deo commendemus, ut illam ab omni periculo conseruet. Profecto quod Christus, tamen filius Dei esset & ipsa iustitia, animam suam cœlesti commendavit Patri, magnopere admirandum est & non dubitandum magnum sub eo mysterium delitescere: uti amor Christi erga nos ita magnus fuit, ut omnia nostra negotia sibi imponeret, & pro proprijs haberet: ita quoque omnes animas a se redemptas proprias iudicauit, ut cum Patri commendaret animam suam, iudicaret se pariter eidem omnes aliorum animas commendasse: adeo ut quidem animam propriam sollicitus, aliorum tamen animas nimirum Christianorum tuorum, non fuerit oblitus. Caput & membra, membra item ac caput, non nisi corpus vnum efficiunt, & in vno corpore non nisi vna anima Christus est e caput nostrum & nos illius membra sumus: adeo ut ex Christo eiusque Ecclesia, spirituale mysticumque corpus confletur, cuius animam Christus in ligno crucis suo Patri commendauit: dicens, *Pater in manus tuas commendo spiritum meum* singula verba perpendamus & addiscamus quid sit nobis in tribulatione faciendum: *Pater*, inquit, Deum Patrem cogita & vicisti, Patre Deo hæc pateris, vidente, imo omnia in nobis, præter peccata, fouente. Quid times? ne filium Pater velit perditum? at voluntariè genuit nos verbo veritatis: nec ut perderet, genuit, nihil enim odit eorum quæ fecit. An forte metuis ne eo te saluum & incolumem volente, aliquis eo fortior te opprimat non est illo fortior. *In manus tuas.* Contemplare manus illas quæ & omnia possunt, & omnia continent & omnia agunt & omnia largiuntur: in his manibus es & times? Timeo, inquis, non quidem ne nolit me saluum, aut ne volens non possit: sed ne ego ipse illius & voluntati &

Y 3

potens

potentiæ obstitam: Ego enim solus obistere ei possum, illius de me ipsa bonæ ac sanctæ voluntati. Ergo te solum times? cum vero nihil est tibi contulius quam ut te ipsi totum tradas, & hostem, à quo tibi metuis potentissimo ac fidelissimo Domino custodiendum credas. Dic igitur: *Pater manus tuas commendo spiritum meum*, tene illum ne illo mihi obstit illius vis, sicut infans sibi obest gladio, stultus tormento, custodi eum, ne fugiat à te, qui nunc ab inimicis ad te confugit.

Eta Domine Iesu, sine delictorum nostrorum respectu, non secus atque ipse animam tuam gloriosam Patri cœlesti commendabas, ita tibi placeat animas nostras vitiosas, & peccati sordibus inquinatas eidem offerre & commendare, ut sanguine tuo pretioso emundatas non ad dexteram suam tecum collocare dignetur, sed saltem ponere supra scabellum pedum suorum.

§. 258. *Et hac dicens expiravit. v. 46.*

Cum diuinum verbum videret cursus sui finem adesse atque obedientiam se Patri iam compleuisse, proposuit sibi iter suum laboriosum tandem concludere, vitæque suæ ærumnosæ finem imponere, ideo vinculum ac unionem, quæ corpus inter ac animam erant dissoluit, sine omni tamen diuinæ personæ separatione vel à corpore vel ab anima sua. Quamobrem clarum validumque clamorem edidit, illoque suam agoniam terminavit, humanæque redemptioni finem impotuit, cum inclinatione capitis, & sui spiritus redditione in manus eius cui eum commendaauerat. Itaque conuulsi sunt oculi eius, flauescere ac nigrescere vultus, corpus omnino cepit frigore obrigescere & deformata coma, cruor concretere cor non amplius micare, & arteriæ tanquam fracto organo ab harmonia suæ musica desistere.

O Anima mea. O Cor meum anne tibi volupe est remanere etiam nunc in hac vita siquidem dator vitæ est mortuus! O mitissime ac dilectissime Domine Iesu, propter mortem, quam mei causa sustinisti; immensosque dolores mei causa exhaustos, rogo te quod cum dignus aut paratus non sim reuellere spiritum meum ex corpore tecum, nihilominus tamen grauissima mea peccata ex anima mea reuellantur atque ad compensationem pœnarum mearum tu eadem in tuorum meritorum & satisfactionis mari demergas. Etenim Pater tuus unicam acceptabit guttam potius tui sanguinis, quàm pœnas meas, quas mille annis igne purgante sum expensurus.

§. 259. *Videns autem Centurio, quod factum fuerat, glorificauit Deum. v. 47.*

Quis fuit hic Centurio? vnanimi Pp. sententia dicitur fuisse ille quidem, qui lancea latus Domini aperuit, & hac ex occasione quod cum mor-